

Arrest

nr. 321 635 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ELMOUDEN
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat I. ELMOUDEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. ELMOUDEN, die verschijnt voor de tweede verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissingen

1.1. De beslissing in hoofde van T.A. (verzoeker):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u van Koerdische origine. U groeide op in Sheladze, provincie Dohuk, Noord-Irak. Op 18 mei 2013 ging u een religieus huwelijk aan met H.M.R. (O.V. X). Omdat uw schoonfamilie gekant was tegen jullie relatie en ze ermee dreigde jullie te vermoorden,

verliet u samen met uw echtgenote op 11 juli 2013 Noord-Irak. Op 9 september 2013 kwamen jullie in België aan. Dezelfde dag verzochten jullie een **eerste maal om internationale bescherming** in België. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw Iraaks paspoort en uw Turks visum.

Op 29 november 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw echtgenote werd eenzelfde beslissing genomen. Beide beslissingen werden op 26 maart 2014 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 20 mei 2014 reisde u met uw echtgenote en uw zoon R.A.T.A. (°8 december 2013 te Sint-Niklaas) naar Duitsland waar jullie asiel aanvroegen. Overeenkomstig de Dublinverordeningen stuurden de Duitse autoriteiten jullie terug naar België. Op 19 november 2014 kwamen jullie opnieuw in België aan.

Op 20 juli 2014 dienden jullie hier **een tweede verzoek om internationale bescherming** in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarden u en uw echtgenote dat jullie vroegere problemen met uw schoonouders nog steeds actueel waren. U verklaarde verder dat u vreesde gerekruteerd te worden door de Peshmerga (Koerdische strijders) aangezien u vroeger bij de Peshmerga aangesloten was. U zou tijdens deze periode gewond geraakt zijn waarna uw ouders niet wilden dat u bij de Peshmerga bleef. Gezien het conflict tussen de Peshmerga en de Islamitische Staat (IS) zou u echter opnieuw ingelijfd worden. Uw echtgenote verwees bijkomend nog naar de algemene veiligheidssituatie in Irak. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw tweede verzoek.

Op 28 november 2014 besliste het CGVS uw tweede verzoek niet in overweging te nemen.

U verliet België niet en verzocht op 16 december 2014 samen met uw echtgenote **een derde maal om internationale bescherming** in België. In het kader van uw derde verzoek verklaarde u dat uw problemen met uw schoonfamilie omwille van jullie relatie nog steeds actueel waren. U stelde verder dat u zich bij een eventuele terugkeer zou moeten aansluiten bij de Peshmerga omdat twee van uw broers Peshmerga zijn en verwees hierbij naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en de gevechten tussen de Peshmerga en IS. U verklaarde voorts dat u uw leven in Irak niet kon hernemen omdat u ondertussen de Europese cultuur had aangenomen. In het kader van uw derde verzoek verklaarde u verder dat u Irak reeds verliet in het jaar 2000. Van 2000 tot 2012 zou u in Griekenland verbleven hebben waar u onder de naam van 'N.H.' asiel had aangevraagd. In 2005 zou u in Griekenland een verblijfsvergunning hebben ontvangen. Deze werd echter niet meer verlengd omdat u geen arbeidscontract meer had. In 2012 zou u vervolgens teruggekeerd zijn naar Irak waar u tot 11 juli 2013 zou hebben verbleven. U legde geen documenten voor ter staving van uw derde verzoek.

Op 16 januari 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

U en uw echtgenote verlieten België niet en dienden op 6 mei 2015 **een vierde verzoek om internationale bescherming** in. U verklaarde dat jullie contact hadden opgenomen met IOM voor een vrijwillige terugkeer naar Irak. U zou in februari echter via uw broer N. hebben vernomen dat uw schoonfamilie op de hoogte was geraakt van jullie plannen om terug te keren en ermee hadden gedreigd jullie te doden. U verklaarde dat u wachtte op een document waarin de burgemeester van Sheladze verklaart dat uw leven in gevaar is in Irak en dat u in conflict leeft met een andere stam. U zou dit document echter nog niet hebben ontvangen. U gaf verder nog aan dat uw echtgenote zwanger was en hierdoor ziek was. U stelde tevens dat u opvang wilde omdat u met een pasgeboren baby niet op straat kon leven. U legde geen documenten voor ter staving van uw vierde verzoek.

Op 28 mei 2015 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 29 juli 2015 diende u **een vijfde verzoek om internationale bescherming** in. U verwees daarbij nog steeds naar dezelfde problemen en legde ter staving hiervan volgende documenten voor: een Griekse identiteitskaart, een brief van de Koerdische Democratische Partij, een verklaring van een vrouwenbeweging, een verklaring aan politie en informatie betreffende eerwraak in Koerdistan.

Het CGVS nam op 16 oktober 2015 nogmaals een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 11 februari 2016 door de RvV verworpen.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw vrouw op 28 oktober 2016 **een zesde verzoek om internationale bescherming** in. U verklaarde opnieuw dat u ernstige problemen met uw schoonfamilie diende te vrezen. Op 11 maart 2016 zouden deze mensen het huis van uw familie hebben aangevallen. Het huis werd beschoten, waarbij uw neefje V. (zoon van uw broer) ernstig gewond raakte. Uw broer deed na deze aanval, meer bepaald op 16 maart 2016, aangifte bij de politie. Omdat de politie geen actie ondernam, is uw broer bij de KDP gegaan. De partij maakte een verklaring op. Uw broer ging ook bij een Koerdische vrouwenbeweging langs. Ter staving van uw zesde verzoek legde u volgende documenten neer: een bewijs van woonst dat door de dorpsverantwoordelijke werd ondertekend en waarmee u uw identiteit nogmaals wenste te staven, foto's van een toegangspoort met kogelinslag, foto's van een verwond persoon, de aangifte van uw broer bij de politie van Sheladze, een brief van de KDP betreffende de aanval van 11 maart 2016 en een brief van een Koerdische vrouwenbeweging.

Op 14 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep was niet ontvankelijk wegens laattijdigheid.

Op 29 november 2017 diende u in hoofde van uw zoon X (O.V. X) en dochter X. (O.V. X), een verzoek om internationale bescherming in. Gezien hun jonge leeftijd werd u in hun naam op 16 januari 2019 gehoord door het CGVS.

Op 11 februari 2019 verklaarde het CGVS deze verzoeken niet ontvankelijk.

U verliet België niet en diende op 1 augustus 2019 samen met uw echtgenote **een zevende verzoek om internationale bescherming** in. U verklaarde in het kader van dit verzoek dat u nog steeds angst heeft om terug te keren naar Irak of Koerdistan vanwege de veiligheidssituatie. U verwijst verder naar de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoeken, in casu de problemen met de familie van uw echtgenote omwille van jullie relatie, en legde een document van de rechtbank van Dohuk (d.d. 3/1/2019) voor om deze problemen te staven. De rechtbank zou een uitspraak hebben gedaan na een klacht van uw broer N. en enkele familieleden van uw echtgenote veroordeeld hebben tot een gevangenisstraf en een boete. U voegt hieraan toe dat uw kinderen door uw schoonfamilie beschouwd zullen worden als bastaardkinderen.

Op 23 oktober 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw vrouw op 16 februari 2023 **een achtste verzoek om internationale bescherming** in. U herhaalt hierin uw eerdere problemen en voegt eraan toe dat uw kinderen geen Iraakse nationaliteit kunnen verkrijgen daar de Iraakse ambassade in België ze weigert identiteitsdocumenten te verlenen. Ook zouden uw kinderen bij terugkeer door uw schoonfamilie als bastarden beschouwd worden. Ter staving van uw verzoek overhandigde uw advocaat mailverkeer met de Irakese ambassade en de geboorteaktes van uw kinderen. Na het persoonlijk onderhoud overhandigde uw advocaat ook nog kopieën van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zevende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande de Commissaris-generaal aanvankelijk besliste uw achtste verzoek ontvankelijk te verklaren, na grondige analyse van alle elementen in uw dossier, werd besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In voorliggend geval moet immers worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoek hebt uiteengezet, met name de voorgehouden problemen met uw schoonfamilie omwille van uw relatie met X.. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek, en dat van uw echtgenote, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst op dat moment niet noopte tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd.

Uw tweede verzoek, en dat van uw echtgenote, werden niet in overweging genomen daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich immers tot een blote herhaling van uw ongeloofwaardig bevonden problemen met uw schoonfamilie. Voorts ondermijnden de verklaringen die u en uw echtgenote in het kader van jullie eerste verzoek hadden afgelegd de ernst van uw ingeroepen vrees om gerekruteerd te worden door de Peshmerga en kon u deze vrees bovendien op geen enkele manier concreet aannemelijk maken. Tot slot oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het derde verzoek van u en uw echtgenote werd andermaal niet in overweging genomen door het CGVS aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich, met uw verwijzing naar de problemen met uw schoonfamilie, louter tot het herhalen van een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas; uw vrees te worden ingelijfd bij de Peshmerga bleek niet geloofwaardig te zijn; uw algehele geloofwaardigheid werd verder ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw eerdere procedures had verzwegen dat u van 2000 tot 2012 buiten Irak had gewoond; uw stelling dat u niet kan terugkeren naar Irak omdat u de Westerse cultuur aanhangt betrof een louter blote bewering die ondergraven werd door uw valse verklaringen over uw verblijf buiten Irak; het CGVS oordeelde voorts dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Ook jullie vierde verzoek werd niet in overweging genomen aangezien jullie verklaringen over de recente dreigementen wederom allerm minst aannemelijk waren, uw verklaringen over de op komst zijnde documenten bijzonder vaag waren en de zwangerschap van uw vrouw geen element was die de kans dat u in aanmerking komt voor een beschermingsstatus vergrootte. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegde naar aanleiding van uw vijfde verzoek, en waarvan kon worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw eerdere verzoeken uiteenzette, beklemtoonde het CGVS andermaal het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw ingeroepen asielmotieven. Bovendien uitte het CGVS ernstige twijfels bij de waarde van de stukken die u voorlegde. Zo legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de wijze waarop u deze verkreeg, bleek u de inhoud van deze documenten niet te kennen, wees het CGVS op het zeer gesolliciteerde karakter ervan en bevatte de hoofding van deze documenten zodanig veel fouten tegen de Engelse taal dat het CGVS niet kon aannemen dat dit stuk door een officiële instantie werd opgemaakt. De RvV verwierp uw beroep tegen deze beslissing.

Het zesde verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich opnieuw beperkte tot een loutere herhaling van de eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en u verder een voorgehouden gebeurtenis aanhaalde die volledig in het verlengde lag van uw herhaaldelijk ongeloofwaardig bevonden beweerde probleem met uw schoonfamilie. Dit volstond allerm minst om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen en kon dan ook niet beschouwd worden als een nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Dit gold eveneens voor de documenten die u voorlegde daar ze niet gepaard gingen met geloofwaardige verklaringen, het algemeen bekend is dat alle Iraakse documenten

op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn en u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag al zeer gelijkaardige bijzonder twijfelachtige documenten met uiterst gesolliciteerde inhoud van dezelfde auteurs neerlegde. De foto's leverden geen enkel bewijs voor de identiteit van de personen die erop te zien waren, noch over de precieze omstandigheden waarin deze foto's werden genomen. Wat betrof het bewijs van woonst, merkte het CGVS op dat hiermee hoogstens uw identiteit en herkomst werden bevestigd. Zaken die evenwel niet ter discussie stonden. Uw beroep tegen deze beslissing was niet ontvankelijk.

Het zevende verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich in eerste instantie beperkte tot de bewering dat uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met uw schoonfamilie, nog steeds actueel zouden zijn. Dit volstond uiteraard niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielmotief te weerleggen. U trachtte deze problemen te staven met een document van de rechtbank van Dohuk. Dient allereerst te worden opgemerkt dat dit document, waaruit overigens volledig terzijde, indien authentiek (quod non), zou kunnen worden afgeleid dat u beroep kunt doen op bescherming van de Koerdische autoriteiten, klaarblijkelijk betrekking heeft op een beweerd voorval dat volledig voortvloeit uit uw ongeloofwaardig bevonden oorspronkelijk asielrelaas aangezien het hier een uitspraak van een rechtbank zou betreffen naar aanleiding van een klacht van u broer N. tegen uw schoonfamilie. Bijgevolg kan er reeds ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Documenten op zich kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas bovendien niet herstellen. Daarenboven moet er worden vastgesteld dat u in het verleden reeds zeer twijfelachtige documenten voorlegde, waaronder nota bene een klacht bij de politie van uw broer N. waarvan kon worden vastgesteld dat de hoofding dusdanig flagrante taalfouten bevatte tegen het Engels dat er niet kon worden aangenomen dat dit document afkomstig was van een officiële instantie. Gezien bovenstaande en het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn werd geoordeeld dat de objectieve bewijswaarde van dit document dan ook nihil was. Bovendien kon er worden vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen, dat plaatsvond op 16 januari 2019, met geen woord repte over een document dat u zou kunnen voorleggen om uw relaas te staven, laat staan een uitspraak van een rechtbank, daterend van 3 januari 2019, waarbij uw jarenlange belagers veroordeeld werden. Iets wat u moeilijk ontgaan zou kunnen zijn. Wat betreft uw stelling dat uw kinderen door uw schoonfamilie beschouwd zouden worden als bastaardkinderen dient eveneens te worden vastgesteld dat dit volledig zou voortvloeien uit uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en bijgevolg niet geloofwaardig is. De verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen werden daarenboven niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in het kader van onderhavig verzoek evenmin nieuwe elementen aanbrengt die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. U beperkt zich in eerste instantie tot de bewering dat uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met uw schoonfamilie, wel degelijk de waarheid betreffen en nog steeds actueel zijn. Uw kinderen zouden hierdoor beschouwd worden als bastaarden (zie CGVS, p.3). Dit volstaat uiteraard niet om de eerder herhaaldelijk vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielmotief te weerleggen. Waar u voorts aanhaalt dat uw kinderen de Irakese nationaliteit niet zouden kunnen verkrijgen bij terugkeer (zie CGVS, p.3) dient er opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat het weliswaar veel administratieve moeite van uwentwege vereist, maar het niet onmogelijk is Iraakse identiteitsdocumenten te verkrijgen (zie CGVS, p.10). Dit blijkt ook uit bijgevoegd mailverkeer met de ambassade die uw advocaat neerlegt waarin zij zelf de stappen uitleggen die u dient te ondernemen voor het bekomen van identiteitsdocumenten in hoofde van uw kinderen. Waar u aanhaalt dat dit niet mogelijk is aangezien uw kinderen buitenhuwelijks geboren zijn, dient er verwezen te worden naar de algemene informatie waaruit blijkt dat, als vaststaat dat de vader de Irakese nationaliteit bezit – wat in casu het geval is - dit voldoende is voor de kinderen om ook de nationaliteit te verkrijgen (zie map landeninfo, document 1). Moet bovendien ook worden opgemerkt dat uw kinderen niet buiten de context van het huwelijk werden geboren. U en uw echtgenote zouden (minstens) reeds religieus zijn gehuwd geweest voor de geboorte van jullie eerste kind. Bovendien geeft de ambassade zelf aan in mailverkeer dat u uw huwelijk in Irak kan laten legaliseren. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande geenszins wijzigen. Immers de geboortektes en de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote bewijzen hoogstens jullie identiteit, alwaar tot op heden niet aan getwijfeld wordt.

Aangaande het door uw advocaat neergelegde mailverkeer met de ambassade dient er opgemerkt te worden dat deze de argumenten hierboven beschreven onderstrepen en louter kan aantonen dat u wel degelijk, mits u hiertoe de nodige stappen zet, de mogelijkheid heeft om uw kinderen de Iraakse nationaliteit te laten verkrijgen, waarmee dan vervolgens Iraakse identiteitsdocumenten kunnen worden

verkregen. Het spreekt voor zich dat het mailverkeer met de ambassade, dus geenszins uw beslissing in positieve zin kan wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de betrokken regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, voor zover er geen reële interne vluchtmogelijkheid bestaat.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd rekening gehouden met het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>).

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht in het licht van door de verzoeker verstrekte bewijselementen en actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EUAA Guidance Note blijkt duidelijk dat de mate van het geweld, de omvang van het willekeurige geweld en de gevolgen van het conflict sterk uiteenlopen naargelang van de regio in Irak. Deze duidelijke regionale verschillen zijn kenmerkend voor het conflict in Irak.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 voortvloeit dat er geen nood is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging en geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoeker in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt de voorwaarde dat de verzoeker dat deel van het land op een veilige en legale manier kan bereiken en dat hij er toegang toe heeft. In casu is de commissaris-generaal van mening dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kunt onttrekken door u elders in de provincie Dohuk of de Koerdische Autonome Regio te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het **EASO COI Report: Iraq – internal mobility** van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); de bovengenoemde **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 en het document **UNHCR's Country Guidance on Iraq: ability of Iraqis to legally**

access and settle durably in proposed areas of internal relocation van november 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/63720e304.html> blijkt enerzijds dat de provincie Dohuk niet alleen over land maar ook met het vliegtuig bereikbaar is, en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast de internationale luchthaven van Bagdad beschikt Irak immers over luchthavens in Erbil en Suleimaniya, die onder controle staan van de autoriteiten en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er internationale commerciële verbindingen naar deze twee luchthavens in de Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de gouvernementen Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Dohuk ongeveer 1.432.369 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum over de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KRG in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering na lange onderhandelingen een begrotingsakkoord, dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haïder al-Abadi de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF) en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de gouvernementen Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninive en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door ISAanvallen.

De afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen gebrekkige basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal rustig verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de demonstranten. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties tegen elkaar vechten. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation", van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten voerden talrijke grond- en luchtaanvallen uit, voornamelijk op het Metin- en Garagebergte in het district Amadiya in het noorden van de provincie. Na de herverkiezing van de Turkse president Recep Tayyip Erdogan in mei 2023 steeg het aantal aanvallen met geïmproviseerde bommen (IED's) van de PKK tegen Turkse troepen in de provincie. Tijdens de zomer van 2023 werd het Metin-gebergte een brandpunt van geweld tussen de twee actoren, waarbij Turkije grondtroepen, artillerie en luchtaanvallen inzette tegen de PKK, die zich gedeeltelijk tegen de aanvallen wist te beschermen via een netwerk van tunnels en grotten in de bergen. In oktober 2023 werden de Turkse aanvallen intensiever wegens een aanslag in Ankara die door de PKK werd opgeëist. Ook in december 2023 en januari 2024 verhevigde het conflict opnieuw door een dodelijke PKK-aanval op Turkse troepen die op het grondgebied van de KAR waren gelegerd.

De PKK viel de Peshmerga ook aan met raketten, geïmproviseerde bommen en via rechtstreekse grondaanvallen. De Peshmerga voerden ook aanvallen uit op stellingen van de PKK. Het aantal van deze aanvallen blijft echter beperkt.

Ten slotte deden zich tijdens de referentieperiode in de provincie Dohuk een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten voor, waarvan de meeste plaatsvonden in het kader van het Turkse offensief in het grensgebied in het noorden van de provincie. Deze incidenten deden zich bijna uitsluitend voor in het district Amadiya. In de provincie, het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, verschaften op 31 december 2023 onderdak aan 591.277 IDP's en behoren dus tot de provincies met het hoogste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Dohuk. Er werden daarentegen 744 returnees gesignaleerd.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Dohuk wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de situatie in de provincie Dohuk in het algemeen thans niet van die aard is dat burgers er, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld aldaar, in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk, dan wel elders in de KAR. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar u verwijst naar de problemen met uw rug dient allereerst te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel medisch attest neerlegt en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende mobiel zou zijn en zich fysiek niet vrijelijk zou kunnen bewegen of verplaatsen (zie CGVS, p.11). U toont dan ook geenszins aan dat u, omwille van de door u beweerde rugproblemen, ingeval van een terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat u verklaarde dat u rugproblemen kreeg door hier jarenlang in het zwart te werken, dit bij gebrek aan papieren. Echter, de Commissaris-generaal oordeelde reeds in het kader van uw eerste verzoek duidelijk en uitdrukkelijk dat u geen elementen aanbracht op grond waarvan in uw hoofde kon worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dit besluit werd ook in het kader van al uw daaropvolgende verzoeken herhaalt. Verder oordeelde en motiveerde de Commissaris-generaal herhaaldelijk dat u naar uw land van herkomst kon terugkeren. Dat u dan jarenlang besloot hier toch te blijven, dit in moeilijke omstandigheden waarbij u, bij gebrek aan een verblijfsvergunning, geen officieel werk kon vinden en enkel in het zwart kon werken, betreft dan ook louter uw eigen keuze.

Bijgevolg moet nog worden onderzocht of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich elders vestigt binnen de KAR.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de bovengenoemde "UNHCR International Protection Considerations" van januari 2024 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer bescherming wordt geboden door de familie, de gemeenschap, de clan of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de provincie Dohuk redelijk als uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er in zijn levensonderhoud kan voorzien en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is.

In de voormelde EASO Guidance Note van juni 2022 wordt een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk geacht indien het vaststaat dat de verzoeker in zijn elementaire behoeften kan voorzien, d.w.z. huisvesting, voedsel en hygiëne. Bovendien moet de verzoeker er in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin kunnen voorzien.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Iraakse verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief alleen toe wanneer in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker elders in Irak over een reëel vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich elders in de provincie Dohuk, dan wel de KAR vestigt.

Zo zou u volgens uw eigen verklaringen reeds voor uw komst naar België een gehele tijd in Griekenland hebben verbleven waar u over werk en een werkvergunning beschikte (zie CGVS, p.4). Ook in België heeft u gedurende uw verblijf van elf jaar altijd gewerkt (zie CGVS, p.7). Dat u hier, naar u stelt, altijd illegaal werkte, wijzigt op zich niets aan het feit dat zich wel degelijk uit de slag wist te trekken en voor u en uw gezin hier in te staan. Ook volgde u zowel in Griekenland als in België taallessen waarbij u een zeker niveau van de taal verwierf (zie CGVS, p.7). Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u over de nodige zelfredzaamheid beschikt en de nodige intelligentie heeft. Dat u dan, gelet op uw jarenlange werkervaringen en capaciteiten om u tot op zekere hoogte, vreemde talen eigen te maken, kan er in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat u zich dan binnen de KAR, de regio waarvan u afkomstig bent en waarvan u de taal volledige eigen bent, zou kunnen vestigen en er een leven zou kunnen uitbouwen.

U heeft bovendien tot op heden contact met uw familie waarbij u aanhaalt dat hun financiële toestand niet onaardig is. Zo zou uw familie gronden bezitten en zouden ze allemaal werk met een gemiddeld loon hebben (zie CGVS, p.6-9). Uit niets blijkt dan ook dat u, ingeval van een terugkeer, niet op uw familiaal netwerk zou kunnen steunen om u, eventueel tijdelijk, bijstand te verlenen.

Ten slotte haalt u aan dat, hoewel bijna uw gehele familie in Deraluk verblijft, uw zus B. in Shaklawo woont, een dorp gelegen in de provincie Erbil (zie CGVS, p.6). Haar man zou een winkel met bouwmaterialen bezitten (zie CGVS, p.8), hetgeen aantoont dat ze over voldoende financiële middelen beschikken en bovendien verklaarde uw echtgenote dat uw zus jullie reeds opving in Irak zelf (zie CGVS

13/16236T, p.4). Uit niets blijkt dan ook dat u, ingeval van een terugkeer, niet opnieuw, tijdelijk eventueel, bij uw zus zou terechtkunnen.

Bijkomend kan hier nogmaals herhaald worden dat aan de beweerde problemen met uw schoonfamilie niet het minste geloof kan worden gehecht. Uw echtgenote verklaarde dat ze op heden nog allemaal in Deraluk verblijven (zie CGVS 8ste vib p. 5). Het feit dat uw echtgenote dit overigens op heden blijkt te weten, toont overigens ook aan dat aan jullie beweringen betreffende de problemen en het totale gebrek aan contact effectief geen geloof kan worden gehecht. Dat u en uw gezin dat ook op geen enkele manier op dit netwerk zouden kunnen bogen ingeval van een terugkeer naar de Noord-Koerdische regio toont u ook geenszins aan.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om elders in de provincie Dohuk, dan wel in de Noord-Koerdische regio in het algemeen, aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich elders in de provincie Dohuk, dan wel Koerdistan, te hervestigen haalt u enkel de problemen met uw schoonfamilie als reden aan die u zouden verhinderen zich elders te vestigen (zie CGVS, p.10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangehaald werd doorheen uw verschillende verzoeken reeds herhaaldelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw schoonfamilie gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat u zich niet elders in de provincie Dohuk dan wel de Noord-Koerdische regio, zou kunnen vestigen en er aldus niet over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief, in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, beschikt. U toont geenszins het tegendeel aan.

Ook in hoofde van uw echtgenote werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De beslissing in hoofde van M.R. (verzoekster):

"A. Feitenrelaas (M.R.)

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit, bent u van Koerdische origine en afkomstig uit Deraluk, provincie Dohuk, Noord-Irak. Op 18 mei 2013 ging u een religieus huwelijk aan met A.T.A. (O.V.7.761.619). Omdat uw familie gekant was tegen jullie relatie en ze ermee dreigde jullie te vermoorden, verliet u samen met uw echtgenoot op 11 juli 2013 Noord-Irak. Op 9 september 2013 kwamen jullie in België aan. Dezelfde dag verzochten jullie **een eerste maal om internationale bescherming** in België.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw Iraaks paspoort en uw Turks visum.

Op 29 november 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw echtgenoot werd eenzelfde beslissing genomen. Beide beslissingen werden op 26 maart 2014 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 20 mei 2014 reisde u met uw echtgenoot en uw zoon Ro.A.T.A. (*8 december 2013 te Sint-Niklaas) naar Duitsland waar jullie internationale bescherming aanvroegen. Overeenkomstig de

Dublinverordeningen stuurden de Duitse autoriteiten jullie terug naar België. Op 19 november 2014 kwamen jullie opnieuw in België aan.

Op 20 juli 2014 dienden jullie hier **een tweede verzoek om internationale bescherming** in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarden u en uw echtgenoot dat jullie vroegere problemen met uw ouders nog steeds actueel waren. Uw echtgenoot verklaarde verder dat hij vreesde gerekruteerd te worden door de Peshmerga (Koerdische strijders) aangezien hij vroeger bij de Peshmerga aangesloten was. Uw echtgenoot zou tijdens deze periode gewond geraakt zijn waarna zijn ouders niet wilden dat hij bij de Peshmerga bleef. Gezien het conflict tussen de Peshmerga en de Islamitische Staat (IS) zou uw echtgenoot echter opnieuw ingelijfd worden. U verwees bijkomend nog naar de algemene veiligheidssituatie in Irak. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw tweede verzoek.

Op 28 november 2014 besliste het CGVS uw tweede verzoek niet in overweging te nemen.

U verliet België niet en verzocht op 16 december 2014 samen met uw echtgenoot **een derde maal** om internationale bescherming in België. In het kader van uw derde verzoek verklaarde u dat uw problemen met uw familie omwille van jullie relatie nog steeds actueel waren. Uw echtgenoot stelde verder dat hij zich bij een eventuele terugkeer zou moeten aansluiten bij de Peshmerga omdat twee van zijn broers Peshmerga zijn en verwees hierbij naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en de gevechten tussen de Peshmerga en IS. Hij verklaarde voorts dat u uw leven in Irak niet kon hernemen omdat u ondertussen de Europese cultuur had aangenomen. In het kader van zijn derde verzoek verklaarde uw echtgenoot verder dat hij Irak reeds verliet in het jaar 2000. Van 2000 tot 2012 zou hij in Griekenland verbleven hebben waar hij onder de naam van 'N.H.' om internationale bescherming had verzocht. In 2005 zou hij in Griekenland een verblijfsvergunning hebben ontvangen. Deze werd echter niet meer verlengd omdat hij geen arbeidscontract meer had. In 2012 zou hij vervolgens teruggekeerd zijn naar Irak waar hij tot 11 juli 2013 zou hebben verbleven. U legde geen documenten voor ter staving van uw derde verzoek. Op 16 januari 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

U en uw echtgenoot verlieten België niet en dienden op 6 mei 2015 **een vierde verzoek om internationale bescherming** in. U verklaarde dat jullie contact hadden opgenomen met IOM voor een vrijwillige terugkeer naar Irak. Uw echtgenoot zou in februari echter via zijn broer N. hebben vernomen dat uw familie op de hoogte was geraakt van jullie plannen om terug te keren en ermee had gedreigd jullie te doden. Uw echtgenoot verklaarde dat hij wachtte op een document waarin de burgemeester van Sheladze verklaart dat jullie leven in gevaar is in Irak. U zou dit document echter nog niet hebben ontvangen. Jullie gaven verder aan hier geen opvang te hebben en u gaf aan zwanger te zijn. U legde geen documenten voor ter staving van uw vierde verzoek. Op 28 mei 2015 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 29 juli 2015 diende u **een vijfde verzoek om internationale bescherming** in. U verwees daarbij nog steeds naar dezelfde problemen en legde ter staving hiervan volgende documenten voor: een Griekse identiteitskaart van uw echtgenoot, een brief van de Koerdische Democratische Partij (KDP), een verklaring van een vrouwenbeweging, een verklaring aan politie en informatie betreffende eerwraak in Koerdistan. Het CGVS nam op 16 oktober 2015 nogmaals een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 11 februari 2016 door de RvV verworpen.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, verzochten u en uw echtgenoot op 28 oktober 2016 **een zesde keer** om internationale bescherming in. U verklaart opnieuw dat er ernstige problemen zijn tussen uw familie en die van uw man. Op 11 maart 2016 heeft uw familie het huis van uw schoonfamilie aangevallen. Het huis werd beschoten, waarbij een neef van uw man ernstig gewond geraakte. Uw schoonbroer is na deze aanval, meer bepaald op 16 maart 2016, aangifte gaan doen bij de politie. Omdat de politie geen actie ondernam, is uw schoonbroer bij de KDP gegaan. De partij heeft een verklaring opgemaakt. Uw schoonbroer is ook bij een Koerdische vrouwenbeweging langs gegaan. Ter staving van uw zesde verzoek legde u volgende documenten neer: een bewijs van woonst van uw man dat door de dorpsverantwoordelijke werd ondertekend, foto's van een toegangspoort met kogelinslag, foto's van een verwonde persoon, de aangifte van uw schoonbroer bij de politie van Sheladze, een brief van de KDP betreffende de aanval van 11 maart 2016 en een brief van een Koerdische vrouwenbeweging. Op 14 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep was niet ontvankelijk wegens laattijdigheid.

Op 29 november 2017 diende uw echtgenoot in hoofde van uw zoon T.A.Ra.A. (O.V. 7.767.077) en dochter T.A.Ro.A. (O.V. 7.761.619), een verzoek om internationale bescherming in. Gezien hun jonge leeftijd werd uw echtgenoot in hun naam op 16 januari 2019 gehoord door het CGVS. Op 11 februari 2019 verklaarde het CGVS deze verzoeken niet ontvankelijk.

U verliet België niet en diende op 1 augustus 2019, samen met uw echtgenoot, **een zevende verzoek om internationale bescherming** in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u nog steeds dient te vrezen voor uw leven in Irak omwille van de problemen met uw familie. Ook uw kinderen zouden hierom gevaar lopen. U verwijst verder naar een document van de rechtbank dat uw echtgenoot voorlegt. Op 15 oktober 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 16 februari 2023 samen met uw echtgenoot **een achtste verzoek om internationale bescherming** in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart hierbij dat uw kinderen geen Iraakse identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen daar zij in België geboren zijn en de Iraakse ambassade weigert hen identiteitsdocumenten te verlenen. Voorts zouden zij door uw familie als bastaarden worden beschouwd daar ze jullie huwelijk niet erkennen. Ter staving van uw verzoek legt uw echtgenoot mailverkeer met de ambassade neer en de geboorteaktes van uw kinderen. Na het persoonlijk onderhoud overhandigde uw advocaat nog kopieën van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenoot.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zevende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw administratief dossier blijkt voorts dat u onderhavig verzoek integraal baseert op de asielmotieven die uw echtgenoot aanhaalt in het kader van zijn huidig verzoek. Het CGVS besloot in hoofde van uw echtgenoot in het kader van zijn huidig verzoek tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u zich louter steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot en zelf geen andere, bijkomende elementen aanbrengt kan logischerwijs ook in uw hoofde in het kader van uw achtste verzoek niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Er kan bovendien in casu ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering, zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot in het kader van zijn huidig, achtste verzoek. Deze beslissing luidt als volgt :

"Dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande de Commissaris-generaal aanvankelijk besliste uw achtste verzoek ontvankelijk te verklaren, na grondige analyse van alle elementen in uw dossier, werd besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In voorliggend geval moet immers worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoek hebt uiteengezet, met name de voorgehouden problemen met uw schoonfamilie omwille van uw relatie met H.M.R.. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek, en dat van uw echtgenote, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst op dat moment niet noopte tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd.

Uw tweede verzoek, en dat van uw echtgenote, werden niet in overweging genomen daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich immers tot een blote herhaling van uw ongeloofwaardig bevonden problemen met uw schoonfamilie. Voorts ondermijnden de verklaringen die u en uw echtgenote in het kader van jullie eerste verzoek hadden afgelegd de ernst van uw ingeroepen vrees om gerekruteerd te worden door de Peshmerga en kon u deze vrees bovendien op geen enkele manier concreet aannemelijk maken. Tot slot oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het derde verzoek van u en uw echtgenote werd andermaal niet in overweging genomen door het CGVS aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich, met uw verwijzing naar de problemen met uw schoonfamilie, louter tot het herhalen van een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas; uw vrees te worden ingelijfd bij de Peshmerga bleek niet geloofwaardig te zijn; uw algehele geloofwaardigheid werd verder ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw eerdere procedures had verzwegen dat u van 2000 tot 2012 buiten Irak had gewoond; uw stelling dat u niet kan terugkeren naar Irak omdat u de Westerse cultuur aanhangt betrof een louter blote bewering die ondergraven werd door uw valse verklaringen over uw verblijf buiten Irak; het CGVS oordeelde voorts dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Ook jullie vierde verzoek werd niet in overweging genomen aangezien jullie verklaringen over de recente dreigementen wederom allerm minst aannemelijk waren, uw verklaringen over de op komst zijnde documenten bijzonder vaag waren en de zwangerschap van uw vrouw geen element was die de kans dat u in aanmerking komt voor een beschermingsstatus vergrootte. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegde naar aanleiding van uw vijfde verzoek, en waarvan kon worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het asieltrelaas dat u in het kader van uw eerdere verzoeken uiteenzette, beklemtoonde het CGVS andermaal het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw ingeroepen asielmotieven. Bovendien uitte het CGVS ernstige twijfels bij de waarde van de stukken die u voorlegde. Zo legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de wijze waarop u deze verkreeg, bleek u de inhoud van deze documenten niet te kennen, wees het CGVS op het zeer gesolliciteerde karakter ervan en bevatte de hoofding van deze documenten zodanig veel fouten tegen de Engelse taal dat het CGVS niet kon aannemen dat dit stuk door een officiële instantie werd opgemaakt. De RvV verwierp uw beroep tegen deze beslissing.

Het zesde verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich opnieuw beperkte tot een loutere herhaling van de eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en u verder een voorgehouden gebeurtenis aanhaalde die volledig in het verlengde lag van uw herhaaldelijk ongeloofwaardig bevonden beweerde probleem met uw schoonfamilie. Dit volstond allerm minst om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen en kon dan ook niet beschouwd worden als een nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Dit gold eveneens voor de documenten die u voorlegde daar ze niet gepaard gingen met geloofwaardige verklaringen, het algemeen bekend is dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn en u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag al zeer gelijkaardige bijzonder twijfelachtige documenten met uiterst gesolliciteerde inhoud van dezelfde auteurs neerlegde. De foto's leverden geen enkel bewijs voor de identiteit van de personen die erop te zien waren, noch over de precieze omstandigheden waarin deze foto's werden genomen. Wat betrof het bewijs van woonst, merkte het CGVS op dat hiermee hoogstens uw identiteit en herkomst werden bevestigd. Zaken die evenwel niet ter discussie stonden. Uw beroep tegen deze beslissing was niet ontvankelijk.

Het zevende verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich in eerste instantie beperkte tot de bewering dat uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met uw schoonfamilie, nog steeds actueel zouden zijn. Dit volstond uiteraard niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielmotief te weerleggen. U trachtte deze problemen te staven met een document van de rechtbank van Dohuk. Dient allereerst te worden opgemerkt dat dit document, waaruit overigens volledig terzijde, indien authentiek (quod non), zou kunnen worden afgeleid dat u beroep kunt doen op bescherming van de Koerdische autoriteiten, klaarblijkelijk betrekking heeft op een beweerd

voorval dat volledig voortvloeit uit uw ongeloofwaardig bevonden oorspronkelijk asielrelaas aangezien het hier een uitspraak van een rechtbank zou betreffen naar aanleiding van een klacht van u broer N. tegen uw schoonfamilie. Bijgevolg kan er reeds ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Documenten op zich kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas bovendien niet herstellen. Daarenboven moet er worden vastgesteld dat u in het verleden reeds zeer twijfelachtige documenten voorlegde, waaronder nota bene een klacht bij de politie van uw broer N. waarvan kon worden vastgesteld dat de hoofding dusdanig flagrante taalfouten bevatte tegen het Engels dat er niet kon worden aangenomen dat dit document afkomstig was van een officiële instantie. Gezien bovenstaande en het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn werd geoordeeld dat de objectieve bewijswaarde van dit document dan ook nihil was. Bovendien kon er worden vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen, dat plaatsvond op 16 januari 2019, met geen woord repte over een document dat u zou kunnen voorleggen om uw relaas te staven, laat staan een uitspraak van een rechtbank, daterend van 3 januari 2019, waarbij uw jarenlange belagers veroordeeld werden. Iets wat u moeilijk ontgaan zou kunnen zijn. Wat betreft uw stelling dat uw kinderen door uw schoonfamilie beschouwd zouden worden als bastaardkinderen dient eveneens te worden vastgesteld dat dit volledig zou voortvloeien uit uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en bijgevolg niet geloofwaardig is. De verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen werden daarenboven niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in het kader van onderhavig verzoek evenmin nieuwe elementen aanbrengt die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. U beperkt zich in eerste instantie tot de bewering dat uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met uw schoonfamilie, wel degelijk de waarheid betreffen en nog steeds actueel zijn. Uw kinderen zouden hierdoor beschouwd worden als bastaarden (zie CGVS, p.3). Dit volstaat uiteraard niet om de eerder herhaaldelijk vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielmotief te weerleggen. Waar u voorts aanhaalt dat uw kinderen de Irakese nationaliteit niet zouden kunnen verkrijgen bij terugkeer (zie CGVS, p.3) dient er opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat het weliswaar veel administratieve moeite van uwentwege vereist, maar het niet onmogelijk is Iraakse identiteitsdocumenten te verkrijgen (zie CGVS, p.10). Dit blijkt ook uit bijgevoegd mailverkeer met de ambassade die uw advocaat neerlegt waarin zij zelf de stappen uitleggen die u dient te ondernemen voor het bekomen van identiteitsdocumenten in hoofde van uw kinderen. Waar u aanhaalt dat dit niet mogelijk is aangezien uw kinderen buitenhuwelijks geboren zijn, dient er verwezen te worden naar de algemene informatie waaruit blijkt dat, als vaststaat dat de vader de Irakese nationaliteit bezit – wat in casu het geval is – dit voldoende is voor de kinderen om ook de nationaliteit te verkrijgen (zie map landeninfo, document 1). Moet bovendien ook worden opgemerkt dat uw kinderen niet buiten de context van het huwelijk werden geboren. U en uw echtgenote zouden (minstens) reeds religieus zijn gehuwd geweest voor de geboorte van jullie eerste kind. Bovendien geeft de ambassade zelf aan in mailverkeer dat u uw huwelijk in Irak kan laten legaliseren. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande geenszins wijzigen. Immers de geboorteaktes en de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote bewijzen hoogstens jullie identiteit, alwaar tot op heden niet aan getwijfeld wordt.

Aangaande het door uw advocaat neergelegde mailverkeer met de ambassade dient er opgemerkt te worden dat deze de argumenten hierboven beschreven onderstrepen en louter kan aantonen dat u wel degelijk, mits u hiertoe de nodige stappen zet, de mogelijkheid heeft om uw kinderen de Iraakse nationaliteit te laten verkrijgen, waarmee dan vervolgens Iraakse identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen. Het spreekt voor zich dat het mailverkeer met de ambassade, dus geenszins uw beslissing in positieve zin kan wijzigen.

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zevende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u, na grondige analyse van alle elementen in uw dossier, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In voorliggend geval moet immers worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoek hebt uiteengezet, met name de voorgehouden problemen met uw schoonfamilie omwille van uw relatie met H.M.R.. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek, en dat van uw echtgenote, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst op dat moment niet noopte tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd.

Uw tweede verzoek, en dat van uw echtgenote, werden niet in overweging genomen daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich immers tot een blote herhaling van uw ongeloofwaardig bevonden problemen met uw schoonfamilie. Voorts ondermijnden de verklaringen die u en uw echtgenote in het kader van jullie eerste verzoek hadden afgelegd de ernst van uw ingeroepen vrees om gerekruteerd te worden door de Peshmerga en kon u deze vrees bovendien op geen enkele manier concreet aannemelijk maken. Tot slot oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het derde verzoek van u en uw echtgenote werd andermaal niet in overweging genomen door het CGVS aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich, met uw verwijzing naar de problemen met uw schoonfamilie, louter tot het herhalen van een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas; uw vrees te worden ingelijfd bij de Peshmerga bleek niet geloofwaardig te zijn; uw algehele geloofwaardigheid werd verder ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw eerdere procedures had verzwegen dat u van 2000 tot 2012 buiten Irak had gewoond; uw stelling dat u niet kan terugkeren naar Irak omdat u de Westerse cultuur aanhangt betrof een louter blote bewering die ondergraven werd door uw valse verklaringen over uw verblijf buiten Irak; het CGVS oordeelde voorts dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Ook jullie vierde verzoek werd niet in overweging genomen aangezien jullie verklaringen over de recente dreigementen wederom allerm minst aannemelijk waren, uw verklaringen over de op komst zijnde documenten bijzonder vaag waren en de zwangerschap van uw vrouw geen element was die de kans dat u in aanmerking komt voor een beschermingsstatus vergrootte. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegde naar aanleiding van uw vijfde verzoek, en waarvan kon worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerdere verzoeken uiteenzette, beklemtoonde het CGVS andermaal het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw ingeroepen asielmotieven. Bovendien uitte het CGVS ernstige twijfels bij de waarde van de stukken die u voorlegde. Zo legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de wijze waarop u deze verkreeg, bleek u de inhoud van deze documenten niet te kennen, wees het CGVS op het zeer gesolliciteerde karakter ervan en bevatte de hoofding van deze documenten zodanig veel fouten tegen de Engelse taal dat het CGVS niet kon aannemen dat dit stuk door een officiële instantie werd opgemaakt. De RvV verwierp uw beroep tegen deze beslissing.

Het zesde verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich opnieuw beperkte tot een loutere herhaling van de eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en u verder een voorgehouden gebeurtenis aanhaalde die volledig in het verlengde lag van uw herhaaldelijk ongeloofwaardig bevonden beweerde probleem met uw schoonfamilie. Dit volstond allerm minst om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen en kon dan ook niet beschouwd worden als een nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Dit gold eveneens voor de documenten die u voorlegde daar ze niet gepaard gingen met geloofwaardige verklaringen, het algemeen bekend is dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn en u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag al zeer

gelijkaardige bijzonder twijfelachtige documenten met uiterst gesolliciteerde inhoud van dezelfde auteurs neerlegde. De foto's leverden geen enkel bewijs voor de identiteit van de personen die erop te zien waren, noch over de precieze omstandigheden waarin deze foto's werden genomen. Wat betrof het bewijs van woonst, merkte het CGVS op dat hiermee hoogstens uw identiteit en herkomst werden bevestigd. Zaken die evenwel niet ter discussie stonden. Uw beroep tegen deze beslissing was niet ontvankelijk.

Het zevende verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich in eerste instantie beperkte tot de bewering dat uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met uw schoonfamilie, nog steeds actueel zouden zijn. Dit volstond uiteraard niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielmotief te weerleggen. U trachtte deze problemen te staven met een document van de rechtbank van Dohuk. Dient allereerst te worden opgemerkt dat dit document, waaruit overigens volledig terzijde, indien authentiek (quod non), zou kunnen worden afgeleid dat u beroep kunt doen op bescherming van de Koerdische autoriteiten, klaarblijkelijk betrekking heeft op een beweerd voorval dat volledig voortvloeit uit uw ongeloofwaardig bevonden oorspronkelijk asielrelaas aangezien het hier een uitspraak van een rechtbank zou betreffen naar aanleiding van een klacht van u broer N. tegen uw schoonfamilie. Bijgevolg kan er reeds ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Documenten op zich kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas bovendien niet herstellen. Daarenboven moet er worden vastgesteld dat u in het verleden reeds zeer twijfelachtige documenten voorlegde, waaronder nota bene een klacht bij de politie van uw broer N. waarvan kon worden vastgesteld dat de hoofding dusdanig flagrante taalfouten bevatte tegen het Engels dat er niet kon worden aangenomen dat dit document afkomstig was van een officiële instantie. Gezien bovenstaande en het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn werd geoordeeld dat de objectieve bewijswaarde van dit document dan ook nihil was. Bovendien kon er worden vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen, dat plaatsvond op 16 januari 2019, met geen woord repte over een document dat u zou kunnen voorleggen om uw relaas te staven, laat staan een uitspraak van een rechtbank, daterend van 3 januari 2019, waarbij uw jarenlange belagers veroordeeld werden. Iets wat u moeilijk ontgaan zou kunnen zijn. Wat betreft uw stelling dat uw kinderen door uw schoonfamilie beschouwd zouden worden als bastaardkinderen dient eveneens te worden vastgesteld dat dit volledig zou voortvloeien uit uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en bijgevolg niet geloofwaardig is. De verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen werden daarenboven niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in het kader van onderhavig verzoek evenmin nieuwe elementen aanbrengt die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. U beperkt zich in eerste instantie tot de bewering dat uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met uw schoonfamilie, wel degelijk de waarheid betreffen en nog steeds actueel zijn. Uw kinderen zouden hierdoor beschouwd worden als bastaarden (zie CGVS, p.3). Dit volstaat uiteraard niet om de eerder herhaaldelijk vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielmotief te weerleggen. Waar u voorts aanhaalt dat uw kinderen de Irakese nationaliteit niet zouden kunnen verkrijgen bij terugkeer (zie CGVS, p.3) dient er opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat het weliswaar veel administratieve moeite van uwentwege vereist, maar het niet onmogelijk is Iraakse identiteitsdocumenten te verkrijgen (zie CGVS, p.10). Dit blijkt ook uit bijgevoegd mailverkeer met de ambassade die uw advocaat neerlegt waarin zij zelf de stappen uitleggen die u dient te ondernemen voor het bekomen van identiteitsdocumenten in hoofde van uw kinderen. Waar u aanhaalt dat dit niet mogelijk is aangezien uw kinderen buitenhuwelijks geboren zijn, dient er verwezen te worden naar de algemene informatie waaruit blijkt dat, als vaststaat dat de vader de Irakese nationaliteit bezit – wat in casu het geval is - dit voldoende is voor de kinderen om ook de nationaliteit te verkrijgen (zie map landeninfo, document 1). Moet bovendien ook worden opgemerkt dat uw kinderen niet buiten de context van het huwelijk werden geboren. U en uw echtgenote zouden (minstens) reeds religieus zijn gehuwd geweest voor de geboorte van jullie eerste kind. Bovendien geeft de ambassade zelf aan in mailverkeer dat u uw huwelijk in Irak kan laten legaliseren. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande geenszins wijzigen. Immers de geboorteaktes en de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote bewijzen hoogstens jullie identiteit, alwaar tot op heden niet aan getwijfeld wordt.

Aangaande het door uw advocaat neergelegde mailverkeer met de ambassade dient er opgemerkt te worden dat deze de argumenten hierboven beschreven onderstrepen en louter kan aantonen dat u wel degelijk, mits u hiertoe de nodige stappen zet, de mogelijkheid heeft om uw kinderen de Iraakse nationaliteit te laten verkrijgen, waarmee dan vervolgens Iraakse identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen. Het spreekt voor zich dat het mailverkeer met de ambassade, dus geenszins uw beslissing in positieve zin kan wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de betrokken regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, voor zover er geen reële interne vluchtmogelijkheid bestaat.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd rekening gehouden met het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>).

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht in het licht van door de verzoeker verstrekte bewijselementen en actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EUAA Guidance Note blijkt duidelijk dat de mate van het geweld, de omvang van het willekeurige geweld en de gevolgen van het conflict sterk uiteenlopen naargelang van de regio in Irak. Deze duidelijke regionale verschillen zijn kenmerkend voor het conflict in Irak.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 voortvloeit dat er geen nood is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging en geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoeker in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt de voorwaarde dat de verzoeker dat deel van het land op een veilige en legale manier kan bereiken en dat hij er toegang toe heeft. In casu is de commissaris-generaal van mening dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kunt onttrekken door u elders in de provincie Dohuk of de Koerdische Autonome Regio te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het **EASO COI Report: Iraq – internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); de bovengenoemde **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 en het document **UNHCR's Country Guidance on Iraq: ability of Iraqis to legally access and settle durably in proposed areas of internal relocation van november 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/63720e304.html>) blijkt enerzijds dat de provincie Dohuk niet alleen over land maar ook met het vliegtuig bereikbaar is, en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast de

internationale luchthaven van Bagdad beschikt Irak immers over luchthavens in Erbil en Suleimaniya, die onder controle staan van de autoriteiten en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er internationale commerciële verbindingen naar deze twee luchthavens in de Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de gouvernementen Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Dohuk ongeveer 1.432.369 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum over de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KRG in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering na lange onderhandelingen een begrotingsakkoord, dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haïder al-Abadi de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF) en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de gouvernementen Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninive en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door ISAanvallen.

De afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen gebrekkige basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal rustig verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de demonstranten. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties tegen elkaar vechten. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation", van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten voerden talrijke grond- en luchtaanvallen uit, voornamelijk op het Metin- en Garagebergte in het district Amadiya in het noorden van de provincie. Na de hervervkiezing van de Turkse

president Recep Tayyip Erdogan in mei 2023 steeg het aantal aanvallen met geïmproviseerde bommen (IED's) van de PKK tegen Turkse troepen in de provincie. Tijdens de zomer van 2023 werd het Metin-gebergte een brandpunt van geweld tussen de twee actoren, waarbij Turkije grondtroepen, artillerie en luchtaanvallen inzette tegen de PKK, die zich gedeeltelijk tegen de aanvallen wist te beschermen via een netwerk van tunnels en grotten in de bergen. In oktober 2023 werden de Turkse aanvallen intensiever wegens een aanslag in Ankara die door de PKK werd opgeëist. Ook in december 2023 en januari 2024 verhevigde het conflict opnieuw door een dodelijke PKK-aanval op Turkse troepen die op het grondgebied van de KAR waren gelegerd.

De PKK viel de Peshmerga ook aan met raketten, geïmproviseerde bommen en via rechtstreekse grondaanvallen. De Peshmerga voerden ook aanvallen uit op stellingen van de PKK. Het aantal van deze aanvallen blijft echter beperkt.

Ten slotte deden zich tijdens de referentieperiode in de provincie Dohuk een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten voor, waarvan de meeste plaatsvonden in het kader van het Turkse offensief in het grensgebied in het noorden van de provincie. Deze incidenten deden zich bijna uitsluitend voor in het district Amadiya. In de provincie, het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, verschaften op 31 december 2023 onderdak aan 591.277 IDP's en behoren dus tot de provincies met het hoogste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Dohuk. Er werden daarentegen 744 returnees gesignaleerd.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Dohuk wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de situatie in de provincie Dohuk in het algemeen thans niet van die aard is dat burgers er, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld aldaar, in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk, dan wel elders in de KAR.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar u verwijst naar de problemen met uw rug dient allereerst te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel medisch attest neerlegt en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende mobiel zou zijn en zich fysiek niet vrijelijk zou kunnen bewegen of verplaatsen (zie CGVS, p.11). U toont dan ook geenszins aan dat u, omwille van de door u beweerde rugproblemen, ingeval van een terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat u verklaarde dat u rugproblemen kreeg door hier jarenlang in het zwart te werken, dit bij gebrek aan papieren. Echter, de Commissaris-generaal oordeelde reeds in het kader van uw eerste verzoek duidelijk en uitdrukkelijk dat u geen elementen aanbracht op grond waarvan in uw hoofde kon worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dit besluit werd ook in het kader van al uw daaropvolgende verzoeken herhaalt. Verder oordeelde en motiveerde de Commissaris-generaal herhaaldelijk dat u naar uw land van herkomst kon terugkeren. Dat u dan jarenlang besloot hier toch te blijven, dit in moeilijke omstandigheden waarbij u, bij gebrek aan een verblijfsvergunning, geen officieel werk kon vinden en enkel in het zwart kon werken, betreft dan ook louter uw eigen keuze.

Bijgevolg moet nog worden onderzocht of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich elders vestigt binnen de KAR.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de bovengenoemde "UNHCR International Protection Considerations" van januari 2024 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer bescherming wordt geboden door de familie, de gemeenschap, de clan of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de provincie Dohuk redelijk als uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er in zijn levensonderhoud kan voorzien en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is.

In de voormelde EASO Guidance Note van juni 2022 wordt een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk geacht indien het vaststaat dat de verzoeker in zijn elementaire behoeften kan voorzien, d.w.z. huisvesting, voedsel en hygiëne. Bovendien moet de verzoeker er in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin kunnen voorzien.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Iraakse verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief alleen toe wanneer in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker elders in Irak over een reëel vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich elders in de provincie Dohuk, dan wel de KAR vestigt.

Zo zou u volgens uw eigen verklaringen reeds voor uw komst naar België een gehele tijd in Griekenland hebben verbleven waar u over werk en een werkvergunning beschikte (zie CGVS, p.4). Ook in België heeft u gedurende uw verblijf van elf jaar altijd gewerkt (zie CGVS, p.7). Dat u hier, naar u stelt, altijd illegaal werkte, wijzigt op zich niets aan het feit dat zich wel degelijk uit de slag wist te trekken en voor u en uw gezin hier in te staan. Ook volgde u zowel in Griekenland als in België taallessen waarbij u een zeker niveau van de taal verwierf (zie CGVS, p.7). Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u over de nodige zelfredzaamheid beschikt en de nodige intelligentie heeft. Dat u dan, gelet op uw jarenlange werkervaringen en capaciteiten om u tot op zekere hoogte, vreemde talen eigen te maken, kan er in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat u zich dan binnen de KAR, de regio waarvan u afkomstig bent en waarvan u de taal volledige eigen bent, zou kunnen vestigen en er een leven zou kunnen uitbouwen.

U heeft bovendien tot op heden contact met uw familie waarbij u aanhaalt dat hun financiële toestand niet onaardig is. Zo zou uw familie gronden bezitten en zouden ze allemaal werk met een gemiddeld loon hebben (zie CGVS, p.6-9). Uit niets blijkt dan ook dat u, ingeval van een terugkeer, niet op uw familiaal netwerk zou kunnen steunen om u, eventueel tijdelijk, bijstand te verlenen.

Ten slotte haalt u aan dat, hoewel bijna uw gehele familie in Deraluk verblijft, uw zus B. in Shaklawo woont, een dorp gelegen in de provincie Erbil (zie CGVS, p.6). Haar man zou een winkel met bouwmaterialen bezitten (zie CGVS, p.8), hetgeen aantoont dat ze over voldoende financiële middelen beschikken en bovendien verklaarde uw echtgenote dat uw zus jullie reeds opving in Irak zelf (zie CGVS

13/16236T, p.4). Uit niets blijkt dan ook dat u, ingeval van een terugkeer, niet opnieuw, tijdelijk eventueel, bij uw zus zou terechtkunnen.

Bijkomend kan hier nogmaals herhaald worden dat aan de beweerde problemen met uw schoonfamilie niet het minste geloof kan worden gehecht. Uw echtgenote verklaarde dat ze op heden nog allemaal in Deraluk verblijven (zie CGVS 8ste vib p. 5). Het feit dat uw echtgenote dit overigens op heden blijkt te weten, toont overigens ook aan dat aan jullie beweringen betreffende de problemen en het totale gebrek aan contact effectief geen geloof kan worden gehecht. Dat u en uw gezin dat ook op geen enkele manier op dit netwerk zouden kunnen bogen ingeval van een terugkeer naar de Noord-Koerdische regio toont u ook geenszins aan.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om elders in de provincie Dohuk, dan wel in de Noord-Koerdische regio in het algemeen, aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich elders in de provincie Dohuk, dan wel Koerdistan, te hervestigen haalt u enkel de problemen met uw schoonfamilie als reden aan die u zouden verhinderen zich elders te vestigen (zie CGVS, p.10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangehaald werd doorheen uw verschillende verzoeken reeds herhaaldelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake de problemen die u met uw schoonfamilie gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat u zich niet elders in de provincie Dohuk dan wel de Noord-Koerdische regio, zou kunnen vestigen en er aldus niet over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief, in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, beschikt U toont geenszins het tegendeel aan."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikel 3 van het EVRM;

Schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 51/8 en 57/1 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;

Schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

Schending van artikel 14 §4 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

Schending van artikel 8 van het EVRM;

Schending van de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

Verzoekers vatten het verzoekschrift aan met een omstandige theoretische toelichting inzake de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Verder ontwikkelen ze het verzoekschrift als volgt:

"10.2. Toepassing in casu

A. Over het nieuw element en de samenwerkingsplicht

[...]

In casu is het nieuw element de officiële bevestiging van de Iraakse ambassade dat de kinderen, omdat zij buitenhuwelijks geboren zijn, de Iraakse nationaliteit niet kunnen bekomen.

In het verleden hadden verzoekers reeds meermaals aangehaald, zeker toen zij een verzoek om internationale bescherming in naam van hun kinderen hadden ingediend, dat hun minderjarige kinderen de Iraakse nationaliteit niet kunnen verkrijgen, omdat zij niet officieel gehuwd waren, maar louter religieus. Hun verklaringen hieromtrent werden niet weerhouden en als ongefundeerd beschouwd.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar de algemene informatie over de Iraakse nationaliteitswetgeving, waarbij inderdaad wordt gesteld dat kinderen uit een Iraakse vader recht hebben op de Iraakse nationaliteit. Wat verwerende partij echter heeft nagelaten te onderzoeken zijn de nodige stappen die hiertoe gezet moeten worden. Analoog kan worden verwezen naar het Wetboek Belgische nationaliteit, waar de principes voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit in één artikel wordt uiteengezet, maar waar de procedures om de Belgische nationaliteit te verkrijgen in een ander artikel staan, dan wel het Koninklijk Besluit tot uitvoering van het Wetboek Belgische nationaliteit. Een loutere verwijzing naar één wetsartikel, zonder over te gaan tot onderzoek van hoe de Iraakse nationaliteit effectief bekomen kan worden, kan niet volstaan als zorgvuldig onderzoek om te garanderen dat de minderjarige kinderen de effectief Iraakse nationaliteit zouden kunnen bekomen.

Het mailverkeer van de raadsman van verzoekers met de Iraakse ambassade (stuk 5), waar de identiteiten van de betrokkenen niet werden meegedeeld maar louter de geboortedata van de kinderen, doet compleet afbreuk aan de hypothese van verwerende partij in deze. Er wordt zeer duidelijk gesteld door de Iraakse ambassade dat "Unfortunately children outside marriage are not considered as Iraqi" "Helaas worden kinderen die buiten het huwelijk zijn geboren niet beschouwd als Irakezen" (vrije vertaling). Op de vraag of zij alsnog een reisdocument zouden kunnen krijgen, wordt er ondubbelzinnig geantwoord dat "Yes, indeed the children remains in Belgium in attending to the return of their father to register them in Belgium, they cannot travel as long as the have no any travel document" "Inderdaad, de kinderen moeten in België blijven in afwachting van de terugkomst van hun vader om hen te registreren in België, zij kunnen niet reizen zonder reisdocument" (vrije vertaling).

Er kan bijgevolg, gelet op de wettelijk ongehuwde status van verzoekers, dan ook onomstotelijk vastgesteld worden dat de minderjarige kinderen de Iraakse nationaliteit niet kunnen verkrijgen in de praktijk en dat dit wel degelijk een nieuw element is, die de kans op erkenning aanzienlijk groter maakt.

Verwerende partij vroeg tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO T.A. p. 10) gevraagd om identiteitsdocumenten over te maken, wat door de raadsman gedaan werd (stuk 7). De overgemaakte documenten waren niet enkel de identiteitsdocumenten, maar in hetzelfde bestand (stuk 6) zaten ook twee documenten die de burgerlijke staat van verzoekers aantoont, beiden officieel als ongehuwd. Verwerende partij schijnt nagelaten te hebben deze documenten te evalueren en mee in overweging te hebben genomen bij het nemen van de beslissing. Waar verzoekers duidelijk aan hun samenwerkingsplicht hebben voldaan, heeft verwerende partij hieraan verzaakt.

Het is verwerende partij die het leeuwenaandeel van het persoonlijk onderhoud heeft laten gaan over de vroegere en ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoekers. Dit terwijl er duidelijk een nieuw element aan de orde was, waarover nauwelijks vragen werden gesteld. Dit werd eveneens gemeld op het einde van het persoonlijk onderhoud door de raadsman (NPO T.A., p. 11 en NPO M.R., p. 6-7).

Verwerende partij kan over deze documenten echter niet stellen dat omwille van de hoge corruptiegraad in Irak deze documenten niet weerhouden genomen kunnen worden. Zij heeft immers zélf die documenten opgevraagd. Zo heeft Uw Raad immers geoordeeld [...]

Verzoekers hebben voldaan aan hun medewerkingsplicht en een nieuw element voorgedragen; verwerende partij heeft verzaakt aan haar samenwerkingsplicht door de aangebrachte stukken zeer selectief te lezen en te interpreteren. Daarenboven houdt zij zich halstarrig vast aan een hypothese gebaseerd op één wetsartikel en veegt zij de gedocumenteerde praktijk en toepassing van dit wetsartikel van tafel.

B. Over het hoger belang van de minderjarige kinderen en het gebrek aan motivering hierover

Het hoger belang van minderjarige kinderen dient de leidraad te zijn bij het nemen van administratieve beslissingen, die een impact of een repercussie kunnen hebben op hen. Deze plicht rust ook op verwerende partij.

Op de bijlage 26 quinquies van verzoekster staan duidelijk de kinderen vermeld, waardoor er krachtens artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet een wettelijk vermoeden geldt dat er ook in naam van de minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Het kwam verwerende partij in deze toe te evalueren met welke gevaren of vervolging de minderjarige kinderen bij terugkeer in aanraking zouden komen, quod non. Verwerende partij beperkt zich immers tot de vluchtmotieven van de ouders, maar heeft kennelijk het hoger belang van de kinderen niet in aanmerking, noch in overweging genomen.

Verzoeker gaf aan dat zijn ongedocumenteerde kinderen kunnen beschouwd worden als nazaten van IS (NPO T.A., p. 7) en dat zijn kinderen in de ogen van de Iraakse wet niet bestaan en dat niemand hen zal

erkennen (NPO T.A., p. 10). Verzoekster legde dezelfde verklaring af en vreest voor het stigma dat haar kinderen zullen hebben als buitenechtelijke kinderen (NPO M.R., p. 6). De raadsman gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud (NPO T.A., p. 11 en NPO M.R., p. 6-7) aan dat de stellingen van verzoekers kloppen: de relevante informatie en rapporten die deze stellingen bevestigen werden met titels en pagina's geciteerd tijdens het verhoor. Verwerende partij heeft nagelaten deze informatie zelf te onderzoeken, dan wel daarover te motiveren en/of te weerleggen. De desbetreffende informatie wordt hieronder hernoemen. Norwegian Refugee Council stelt in een rapport van 2019 over bovenstaande problematiek [...]

European Union Asylum Agency stelt in een rapport van 2022 [...]

European Union Asylum Agency stelt in een rapport van 2024 [...]

Bovenstaande landeninformatie sluiten naadloos aan op de verklaringen van verzoekers en bevestigt ontegensprekelijk de stellingen van verzoekers omtrent de vrees die verzoekster heeft omwille van haar kinderen die buiten een officieel huwelijk zijn geboren met een partner waar haar familie geen toelating voor gegeven heeft, in casu verzoeker.

Daarenboven, gelet op de bevestiging van de ambassade en de identiteitsdocumenten van verzoekers, kan niet worden ontkend dat de minderjarige kinderen, omwille van hun buitenhuwelijkse status, geen aanspraak kunnen maken op de Iraakse nationaliteit. Zij kunnen daardoor geen identiteitsdocumenten of andere officiële documenten bekomen, waardoor hen de toegang tot de medische zorg, onderwijs en andere basisfaciliteiten ontzegd wordt. Het gebrek aan identiteitsdocumenten draagt niet alleen bij tot de marginalisatie, maar werkt evenwel stigmatiserend ten aanzien van hen: zij zullen beschouwd worden als nazaten van IS, dan wel de stempel "bastardkinderen" moeten meedragen.

Er kan dan ook veilig worden aangenomen dat er sprake is, minstens in hoofde van de minderjarige kinderen, van een gegronde vrees voor een vervolging die de vorm kan aannemen van wettelijke en administratieve maatregelen die (stelselmatig) discriminerend zijn, dan wel een onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing uitmaakt, dan wel van kindspecifieke aard zijn, zoals omschreven in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Immers, zo stelt UNCHR (UNCHR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol to the Refugee Status) over een discriminerende vervolging het volgende: [...]

Verwerende partij ontkent bovenstaande niet, noch weerlegt zij het. Desalniettemin, moet opgemerkt worden dat nergens uit de bestreden beslissing, noch het administratief dossier kan blijken dat verwerende partij dit in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de beslissing. Integendeel, verwerende partij stelt in deze dat het dan verzoeker toekomt om de stappen te ondernemen om het huwelijk te officialiseren, zodat de kinderen de Iraakse nationaliteit kunnen bekomen, ware het een eenvoudige administratieve procedure die bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de werkelijke woonplaats gevoerd kan worden, zonder rekening te houden met de repercussies die dit zou hebben voor het gezinsleven (zie verder). Verwerende partij heeft dan ook kennelijk op onredelijke wijze een besluit genomen. Er kan dan ook veilig worden aangenomen dat minstens de minderjarige kinderen in aanmerking komen voor een internationaal beschermingsstatuut, wat met zich meebrengt dat verzoekers als ouders en als gezinsleden, volgens de eenheid van het gezin, ook erkend hadden moeten worden (RvS 26 april 2004, nr. 130.649; 18 oktober 2004, nr. 111.697.). Dit vermoeden wordt bevestigd door overweging 36 van de herschikte Kwalificatierichtlijn dat stelt [...]

C. Over de (on)mogelijkheid om de Iraakse nationaliteit te bekomen en de repercussies ervan op het privé – en gezinsleven

Zoals in punt A reeds uiteen werd gezet, is het loutere feit dat verzoeker een Iraakees is niet voldoende om de kinderen de Iraakse nationaliteit te laten bekomen. De ambassade geeft zelf aan dat de vader daarvoor terug naar Irak zou moeten en dat de kinderen in België moeten blijven, al dan niet vergezeld van hun moeder.

Wat verwerende partij echter nagelaten heeft, is een toetsing te maken aan artikel 8 EVRM en of dit onredelijke repercussies voor het te beschermen privé – en gezinsleven met zich mee zou brengen. Ook heeft verwerende partij plicht van de instandhouding van het gezin, zoals gewaarborgd door artikel 23 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, naast zich neergelegd.

Elke besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven moet billijk verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang

van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Nu dat vaststaat dat, en erkend door verwerende partij, dat verzoeker zich naar Irak zal moeten begeven om het religieus huwelijk te laten "officialiseren" via een volmacht van verzoekster, is er geen zicht op hoelang het gezin gescheiden zal moeten leven van elkaar. Uit de boven geciteerde landeninformatie (NRC, « Barriers from birth: undocumented children in Iraq sentenced to a life on the margins », 2019, 17.) blijkt tevens dat de desbetreffende procedure in Irak zeer lang duurt en ingewikkeld is. Daarenboven kan de terugkeer van verzoeker naar België om de kinderen te laten registreren bij de Iraakse ambassade beschouwd worden als onmogelijk, daar verzoeker een visum kort verblijf zou moeten aanvragen om terug te keren naar België. Artikel 14, 1 van de Visumcode stelt immers dat [...]

Dit terwijl de bestreden beslissing stelt dat van verzoeker verwacht kan worden zich opnieuw in het herkomstland kan vestigen om daar opnieuw een leven uit te bouwen, waardoor verwerende partij erkent dat verzoeker nog geen eigen bestaansmiddelen heeft. Dan moet nog in aanmerking genomen hoe lang het zou duren vooraleer verzoeker de nodige bestaansmiddelen heeft kunnen opbouwen. Er is in deze dus sprake van een ongedetermineerde periode waarin het gezin gescheiden zou moeten leven, in afwachting van de eventualiteit dat verzoeker de nodige middelen zal kunnen opbouwen om te voldoen aan de visumvereisten. Ook is het niet ondenkbaar dat verzoeker van de Dienst Vreemdelingenzaken Vreemdelingenzaken geen visum zal krijgen; hij heeft immers verschillende bevelen gekregen om het grondgebied te verlaten, waardoor hij reeds gesignaleerd staat. Verwerende partij heeft in deze echter niet de bevoegdheid om van de Dienst Vreemdelingenzaken de garantie te vragen en te krijgen dat verzoeker terug zal kunnen keren naar België middels een visum om zijn kinderen bij de Iraakse ambassade te registreren. De 'fair balance – test', zoals opgelegd door artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM, werd kennelijk niet uitgevoerd. De "oplossing" van verwerende partij scheidt het gezin voor een onbepaalde tijd en brengt veel te zware en onredelijke repercussies met zich mee, waar geen legitiem belang tegen over staat.

Daarenboven ontbeert verwerende partij de bevoegdheid en het recht om verzoekers om internationale bescherming te vragen hun burgerlijke staat aan te passen, dan wel de nodige stappen te moeten zetten zodat minderjarige kinderen een bepaalde nationaliteit kunnen bekomen. Zo acht het EHRM artikel 8 van het EVRM geschonden, indien een Verdragsluitende partij van een migrant gevraagd wordt om een quasi onmogelijk te bekomen reisdocument te bekomen (EHRM, Hoti t. Kroatië, §138): [...]

Gelet op de toepassing van artikel 8 van het EVRM en het te beschermingen privé- en gezinsleven, moet in dit opzicht wederom het hoger belang van de kinderen in overweging worden genomen. Want uit de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM door het EHRM blijkt dat er een bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het EHRM in het kader van een "fair balance – test" (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120) dat: [...]

Hieruit blijkt dat het EHRM onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Deze afweging is overigens niet beperkt tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83). Dat het behoud van de eenheid van het gezin een aspect is van het hoger belang van het gezin en dat daarmee rekening gehouden moet worden bij de besluitvorming ten aanzien van de ouders van het kind, werd reeds door Uw Raad erkend (RvV 28 september 2023, nr. 294.824) in die zin dat [...]

Er kan dan ook nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat verwerende partij is overgegaan tot enige belangenafweging en of de uiterst verregaande inmenging in het gezinsleven proportioneel, dan wel gerechtvaardigd was; noch maakt de bestreden beslissing gewag van het hoger belang van de kinderen.

Enig argument dat verwerende partij niet aan deze verplichting is onderworpen omdat het geen verwijderingsbeslissing betreft, noch een aanvraag tot verblijf, kan niet weerhouden worden. Verwerende partij bepaalt immers discretionair of verzoekers in aanmerking komen voor een internationale beschermingsstatus. Het is op basis van de internationale beschermingsstatus dat verzoekers toegelaten worden tot een verblijf in het Rijk, waardoor er in se wel degelijk sprake is van een aanvraag tot verblijf.

D. Over het intern vestigingsalternatief, de terugkeer naar Irak en de subsidiaire bescherming

Krachtens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet is er geen nood aan internationale bescherming indien de verzoeker in een deel van het herkomstland geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hier is echter als voorwaarde aan verbonden dat de verzoeker op een veilige en wettige wijze kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land (RvS 18 juli 2011, nr. 214.686; RvV 7 juli 2014, nr. 126.790.) en indien er redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht zich er te vestigen (RvS 21 november 2012, nr. 221.445; RvV 31 mei 2016, nr. 168.771; RvV 8 december 2015, nr. 157.912; RvV 21 november 2011, nr. 70.287.).

Luidens dit artikel moet de bescherming doeltreffend (Kamer 2012-13, 2555-2556/1, 10.) en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer deze actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treffen, o.a. door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft.

De pertinente vraag is niet zozeer te weten of de verzoeker de overheid om bescherming verzocht heeft, maar wel of hij redelijkerwijze kon verwachten effectieve bescherming vanwege de overheid te kunnen verkrijgen. Dit vereist dat alle pertinente elementen in overweging worden genomen. Als blijkt uit de omstandigheden van de zaak of uit landeninformatie dat elke procedure niet efficiënt geweest zou zijn, kan niet van de verzoeker verwacht worden dat hij zich tot zijn overheid wendt (RvV 13 oktober 2017, Rev.dr.étr. 2017; RvV 4 oktober 2017, nr. 193.150; RvV 13 januari 2015, nr. 136.132.).

Dat de kinderen van verzoekers zich niet legaal kunnen begeven naar Irak staat vast, alsook dat zij geen bescherming kunnen inroepen in Irak. Omdat de kinderen niet meekunnen dan wel geen bescherming kunnen krijgen in Irak, kan er redelijkerwijs dan ook niet van verzoekers worden verwacht zich elders in Irak te vestigen en hun kinderen hier achter te laten.

In de bestreden beslissing gaat verwerende partij uit van ongefundeerde hypothesen door te stellen dat verzoeker bij zijn familie terecht zou kunnen, dat zij een goed salaris hebben, waardoor zij tijdelijk onderdak zouden kunnen verlenen totdat verzoeker terug in staat zou zijn om zelf in zijn bestaansmiddelen te voorzien.

Verwerende partij gaat selectief om met de verklaringen van verzoeker. Zo heeft hij inderdaad verklaard dat zijn schoonbroer een winkel voor bouwmaterialen heeft (NPO T.A., p. 8), maar hij heeft nooit verklaard dat zijn schoonbroer voldoende financiële middelen heeft om verzoeker en zijn gezin van drie op te vangen. Het klopt dat de familie van verzoeker gronden heeft (NPO T.A., p. 8), maar deze liggen braak omwille van de dagelijkse Turkse bombardementen, waardoor deze niet bewerkt kunnen worden en waar verzoeker, noch zijn familie, opbrengsten uit kunnen putten. Dit wordt ook niet expliciet weerlegd door verwerende partij. Daar waar verzoeker verklaard heeft dat zijn familie leeft hun salaris (NPO T.A., p. 9), maakt verwerende partij ervan dat zij verzoeker en zijn gezin zouden kunnen opvangen omdat ze, volgens verwerende partij, er warmpjes bij zouden zitten. Nergens heeft verzoeker verklaard dat zijn familie de toereikende middelen heeft om hem en zijn gezin (voorlopig) onderdak en voeding te verschaffen; hij heeft hen beschreven als normaal met een normaal salaris. Deze voorgestelde hypothese van verwerende partij staat los van de realiteit, waarvoor analoog naar het Belgisch minimumloon kan worden verwezen: personen in België met een minimumloon, dan wel een “normaal” salaris worden niet in staat geacht te zijn opvang te verlenen aan een gezin van vier. Verzoekende partij heeft in daarom ook het telefoonnummer van zijn broer gegeven (NPO T.A., p. 9); verwerende partij had daarom contact kunnen opnemen met de broer van verzoeker om de situatie af te toetsen, quod non.

Verwerende partij heeft aldus nagelaten een concrete analyse te maken in hoofde van verzoekers. Verwerende partij verwijst daarvoor naar de EASO Guidance Note van juni 2022, maar citeert hier zeer selectief uit. Zo wordt gesteld op pagina 49 van de EASO Guidance Note van juni 2022 (EUAA, “Guidance Note: Iraq”, 2022) (stuk 9) dat: [...]

Volgens de richtlijnen zijn er dus duidelijk bepaalde elementen die in aanmerking genomen moeten worden, zoals taal, burgerlijke documentatie en gezinsstatus. Nu vaststaat dat verzoekers niet wettig gehuwd zijn en de kinderen geen identiteitsdocumentatie hebben, is een intern vestigingsalternatief uit den boze.

Dit wordt bevestigd door UNHCR (UNHCR, “International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq”, 2024) (stuk 11). Op pagina 12 van het rapport staat: [...]

Verwerende partij is dus van loutere veronderstellingen uit gegaan en heeft nagelaten de richtlijnen van het UNHCR volledig in aanmerking te nemen; zo zegt het rapport van UNHCR dat het hoger belang van de kinderen in aanmerking genomen moet worden, dat identiteitsdocumenten (waar de kinderen niet over beschikken) essentieel zijn om toegang te krijgen tot basisdiensten, onderwijs en gezondheidszorg en dat het loutere feit dat er familie aanwezig is geenszins betekent dat er een opvangnetwerk voorhanden is dat hen kan opvangen, gelet op de lage ontwikkelingsfactoren en de economische beperkingen in Irak. Dat verzoeker zich van 2000-2012 in Griekenland heeft kunnen beredderen kan niet als argument

weerhouden worden. Verzoeker was toen veel jonger, had nog meer kracht in zijn lichaam, was fysiek niet uitgeput, was ongehuwd én had toen geen kinderen die hij moest voeden.

Verwerende partij heeft geen intern vestigingsalternatief onderzocht in hoofde van verzoekster, maar gewoon de motieven van verzoeker overgenomen. Indien verwerende partij van mening blijft dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar familiale problemen ongeloofwaardig zijn, kwam het verwerende partij te motiveren in hoeverre verzoekster zich terug bij haar familie met verzoeker en de kinderen had kunnen vestigen, quod non. Gelet op de precaire toestand van verzoekers, inzonderheid hun kinderen, nl. het gebrek aan een opvangnetwerk en toegang tot basisdiensten en werk, kan alleen vastgesteld worden dat zij onderworpen zullen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Ondanks het feit dat verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat de situatie in de regio van verzoekers, Dohuk, uiterst volatiel is, weigert zij dit te weerhouden om een subsidiaire bescherming toe te kennen. Zoals boven is uiteengezet, is er voor verzoekers geen intern vestigingsalternatief buiten Duhok. De EUAA Guidance Note van juni 2022 (stuk 9) op pagina 43 stelt echter ontegensprekelijk over Dohuk, meer bepaald aan de Turkse grens (Sheladiz) waar verzoekers vandaan komen [...]

Over de terugkeer naar Dohuk wordt in het rapport van EASO (EUAA, "Iraq – Security Situation", 2024) (stuk 12) op pagina's 108 – 109 geschreven: [...]

Volgens bovenstaande informatie is er geen informatie over de personen die teruggekeerd zijn naar de regio van verzoeker, alsook dat door de loutere aanwezigheid in het gebied een verzoeker hij in aanmerking zou moeten komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals boven uiteengezet, is er voor verzoekers geen mogelijkheid om zich elders in Irak te vestigen. Wettelijk is dit niet mogelijk en redelijkerwijs kan dit niet van hen verwacht worden. Verzoekers hebben dus nood aan een internationale beschermingsstatus."

2.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken:

"3. Geboorteakte Ra.A.

4. Geboorteakte Ro.A.

5. Mailverkeer van de raadsman met de Iraakse ambassade

6. Identiteitsdocumenten van verzoekers

7. Mail van de raadsman aan verwerende partij met de identiteitsdocumenten

8. NRC, "Barriers from birth: undocumented children in Iraq sentenced to a life on the margins", 2019, p. 7, 11, 13, 14 en 17

9. EUAA, "Country Guidance: Iraq – Common analysis and guidance note", 2022, p. 43, 49, 52, 110, 111, 112, 140

10. EUAA, "Iraq – Country Focus", 2024, p. 37, 38, 47, 48

11. UNHCR, "International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq", 2024, p. 12, 195, 196 en 197

12. EUAA, "Iraq – Security Situation", 2024, p. 108, 109".

2.3. Verweerder legt een aanvullende nota van 16 december 2024 neer, waarin hij middels URL verwijst naar volgende landeninformatie:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024,
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024,
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update),
- COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023,
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024.

2.4. Verzoekers leggen een aanvullende nota van 19 december neer, waarbij ze de volgende stukken voegen:

- stuk 13: vertaling van stuk 6, de identiteitsdocumenten van verzoekers waaruit hun ongehuwde status blijkt;
- stuk 14: Human Rights Watch, "My Marriage was Mistake After Mistake", maart 2024;
- stuk 15: Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Irak", november 2023.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissingen behept zijn met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Vooreerst wordt samen met verweerder vastgesteld dat de onderhavige verzoeken *in casu* het achtste verzoek om internationale bescherming van elk van beide verzoekers betreffen.

Beide verzoekers steunen zich in hun respectieve onderhavige verzoeken op motieven die zij naar aanleiding van hun eerdere verzoeken hebben uiteengezet, met name de voorgehouden problemen met de familie van verzoekster (verzoekers schoonfamilie) omwille van de relatie van beide verzoekers.

De bestreden beslissingen motiveren terecht en omstandig dat de problemen met verzoeksters familie in het kader van de zeven voorgaande verzoeken om internationale bescherming van beide verzoekers als ongeloofwaardig werden beoordeeld:

“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek, en dat van uw echtgenote, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst op dat moment niet noopte tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd.

Uw tweede verzoek, en dat van uw echtgenote, werden niet in overweging genomen daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich immers tot een blote herhaling van uw ongeloofwaardig bevonden problemen met uw schoonfamilie. Voorts ondermijnden de verklaringen die u en uw echtgenote in het kader van jullie eerste verzoek hadden afgelegd de ernst van uw ingeroepen vrees om gerekruteerd te worden door de Peshmerga en kon u deze vrees bovendien op geen enkele manier concreet aannemelijk maken. Tot slot oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen

reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het derde verzoek van u en uw echtgenote werd andermaal niet in overweging genomen door het CGVS aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich, met uw verwijzing naar de problemen met uw schoonfamilie, louter tot het herhalen van een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas; uw vrees te worden ingelijfd bij de Peshmerga bleek niet geloofwaardig te zijn; uw algehele geloofwaardigheid werd verder ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw eerdere procedures had verzwegen dat u van 2000 tot 2012 buiten Irak had gewoond; uw stelling dat u niet kan terugkeren naar Irak omdat u de Westerse cultuur aanhangt betrof een louter blote bewering die ondergraven werd door uw valse verklaringen over uw verblijf buiten Irak; het CGVS oordeelde voorts dat er op dat moment voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Ook jullie vierde verzoek werd niet in overweging genomen aangezien jullie verklaringen over de recente dreigementen wederom allerm minst aannemelijk waren, uw verklaringen over de op komst zijnde documenten bijzonder vaag waren en de zwangerschap van uw vrouw geen element was die de kans dat u in aanmerking komt voor een beschermingsstatus vergrootte. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegde naar aanleiding van uw vijfde verzoek, en waarvan kon worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerdere verzoeken uiteenzette, beklemtoonde het CGVS andermaal het fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw ingeroepen asielmotieven. Bovendien uitte het CGVS ernstige twijfels bij de waarde van de stukken die u voorlegde. Zo legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de wijze waarop u deze verkreeg, bleek u de inhoud van deze documenten niet te kennen, wees het CGVS op het zeer gesolliciteerde karakter ervan en bevatte de hoofding van deze documenten zodanig veel fouten tegen de Engelse taal dat het CGVS niet kon aannemen dat dit stuk door een officiële instantie werd opgemaakt. De RvV verwierp uw beroep tegen deze beslissing.

Het zesde verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich opnieuw beperkte tot een loutere herhaling van de eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en u verder een voorgehouden gebeurtenis aanhaalde die volledig in het verlengde lag van uw herhaaldelijk ongeloofwaardig bevonden beweerde probleem met uw schoonfamilie. Dit volstond allerm minst om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen en kon dan ook niet beschouwd worden als een nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Dit gold eveneens voor de documenten die u voorlegde daar ze niet gepaard gingen met geloofwaardige verklaringen, het algemeen bekend is dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn en u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag al zeer gelijkaardige bijzonder twijfelachtige documenten met uiterst gesolliciteerde inhoud van dezelfde auteurs neerlegde. De foto's leverden geen enkel bewijs voor de identiteit van de personen die erop te zien waren, noch over de precieze omstandigheden waarin deze foto's werden genomen. Wat betrof het bewijs van woonst, merkte het CGVS op dat hiermee hoogstens uw identiteit en herkomst werden bevestigd. Zaken die evenwel niet ter discussie stonden. Uw beroep tegen deze beslissing was niet ontvankelijk.

Het zevende verzoek van uzelf en uw echtgenote werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich in eerste instantie beperkte tot de bewering dat uw, ongeloofwaardig bevonden, problemen met uw schoonfamilie, nog steeds actueel zouden zijn. Dit volstond uiteraard niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielmotief te weerleggen. U trachtte deze problemen te staven met een document van de rechtbank van Dohuk. Dient allereerst te worden opgemerkt dat dit document, waaruit overigens volledig terzijde, indien authentiek (quod non), zou kunnen worden afgeleid dat u beroep kunt doen op bescherming van de Koerdische autoriteiten, klaarblijkelijk betrekking heeft op een beweerd voorval dat volledig voortvloeit uit uw ongeloofwaardig bevonden oorspronkelijk asielrelaas aangezien het hier een uitspraak van een rechtbank zou betreffen naar aanleiding van een klacht van u broer N. tegen uw schoonfamilie. Bijgevolg kan er reeds ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Documenten op zich kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas bovendien niet herstellen. Daarenboven moet er worden vastgesteld dat u in het verleden reeds zeer twijfelachtige documenten voorlegde, waaronder nota bene een klacht bij de politie van uw broer N. waarvan kon worden vastgesteld dat de hoofding dusdanig flagrante taalfouten bevatte tegen het Engels dat er niet kon worden aangenomen dat dit document afkomstig was van een officiële instantie. Gezien bovenstaande en het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn werd geoordeeld dat de objectieve bewijswaarde van dit document dan ook nihil was. Bovendien kon er worden vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen, dat plaatsvond op 16 januari 2019, met geen woord repte

over een document dat u zou kunnen voorleggen om uw relaas te staven, laat staan een uitspraak van een rechtbank, daterend van 3 januari 2019, waarbij uw jarenlange belagers veroordeeld werden. Iets wat u moeilijk ontgaan zou kunnen zijn. Wat betreft uw stelling dat uw kinderen door uw schoonfamilie beschouwd zouden worden als bastaardkinderen dient eveneens te worden vastgesteld dat dit volledig zou voortvloeien uit uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en bijgevolg niet geloofwaardig is. De verzoeken om internationale bescherming van uw kinderen werden daarenboven niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekers houden in het kader van hun onderhavig achtste verzoek om internationale bescherming vast aan de problemen met verzoeksters familie en brengen geen elementen bij die de voorgaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. Waar verzoekers er in het kader van onderhavige procedure op wijzen dat hun kinderen door de problemen met verzoeksters familie als bastaardkinderen zullen worden beschouwd (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3), dient te worden vastgesteld dat deze bewering volledig verder bouwt op de ongeloofwaardig bevonden problemen met de familie van verzoekster en dus evenmin kan worden aangenomen.

5. Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat hun kinderen de Iraakse nationaliteit niet kunnen bekomen. Ze leggen bij het verzoekschrift enkele stukken hieromtrent neer, met name het mailverkeer met de Iraakse ambassade, documenten aangaande de burgerlijke staat van verzoekers en identiteitsdocumenten (stukken 3-7, bij verzoekschrift). Bij de aanvullende nota van 19 december 2024 voegen verzoekers de vertaling van de identiteitsdocumenten waaruit hun ongehuwde status blijkt (stuk 13, bij aanvullende van 19 december 2024).

Vooreerst dient opgemerkt dat in de bestreden beslissingen reeds op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd omtrent de bewering dat de kinderen van verzoekers de Iraakse nationaliteit niet zouden kunnen verkrijgen en omtrent het mailverkeer met de Iraakse ambassade:

“Waar u voorts aanhaalt dat uw kinderen de Irakese nationaliteit niet zouden kunnen verkrijgen bij terugkeer (zie CGVS, p.3) dient er opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat het weliswaar veel administratieve moeite van uwentwege vereist, maar het niet onmogelijk is Iraakse identiteitsdocumenten te verkrijgen (zie CGVS, p.10). Dit blijkt ook uit bijgevoegd mailverkeer met de ambassade die uw advocaat neerlegt waarin zij zelf de stappen uitleggen die u dient te ondernemen voor het bekomen van identiteitsdocumenten in hoofde van uw kinderen. Waar u aanhaalt dat dit niet mogelijk is aangezien uw kinderen buitenhuwelijks geboren zijn, dient er verwezen te worden naar de algemene informatie waaruit blijkt dat, als vaststaat dat de vader de Irakese nationaliteit bezit – wat in casu het geval is - dit voldoende is voor de kinderen om ook de nationaliteit te verkrijgen (zie map landeninfo, document 1). Moet bovendien ook worden opgemerkt dat uw kinderen niet buiten de context van het huwelijk werden geboren. U en uw echtgenote zouden (minstens) reeds religieus zijn gehuwd geweest voor de geboorte van jullie eerste kind. Bovendien geeft de ambassade zelf aan in mailverkeer dat u uw huwelijk in Irak kan laten legaliseren. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande geenszins wijzigen. Immers de geboorteaktes en de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote bewijzen hoogstens jullie identiteit, alwaar tot op heden niet aan getwijfeld wordt.

Aangaande het door uw advocaat neergelegde mailverkeer met de ambassade dient er opgemerkt te worden dat deze de argumenten hierboven beschreven onderstrepen en louter kan aantonen dat u wel degelijk, mits u hiertoe de nodige stappen zet, de mogelijkheid heeft om uw kinderen de Iraakse nationaliteit te laten verkrijgen, waarmee dan vervolgens Iraakse identiteitsdocumenten kunnen worden

verkregen. Het spreekt voor zich dat het mailverkeer met de ambassade, dus geenszins uw beslissing in positieve zin kan wijzigen."

Dat verzoekers in hun verzoekschrift andermaal verwijzen naar het reeds in de beoordeling meegenomen mailverkeer met de Iraakse ambassade kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen van verweerder. In tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift stellen, kan uit dit mailverkeer geenszins worden afgeleid dat beide verzoekers' kinderen de Iraakse nationaliteit niet kunnen bekomen. De contactpersoon van de ambassade stelt een wettelijk huwelijk als mogelijke oplossing voor en legt uit dat verzoeker met een volmacht van verzoekster naar Irak kan reizen om de procedure te initiëren.

Wat betreft de middels het verzoekschrift en de aanvullende nota bijgebrachte geboorteakten en identiteitsdocumenten, benadrukt de Raad dat de identiteit van verzoekers en hun kinderen in deze niet wordt betwist.

De identiteitsdocumenten waaruit de burgerlijke staat van verzoekers blijkt, zijn uitgegeven op respectievelijk 25 juni 2013, 9 augustus 2001 en 10 mei 2010 (zie stuk 13 "*Vertaling van stuk 6, de identiteitsdocumenten van verzoekers waaruit hun ongehuwde status blijkt*", bij aanvullende nota van 19 december 2024). Op basis van deze documenten kan worden vastgesteld dat de burgerlijke staat van verzoekster (minstens) tot 2013 ongehuwd was en dat die van verzoeker (minstens) tot 2010 ongehuwd was.

Verzoekers tonen geenszins aan dat het voor hun kinderen onmogelijk zou zijn om de Iraakse nationaliteit te bekomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet er krachtens artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet een verband aangetoond moet worden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en de daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk noch duiden zij concreet een grond van vervolging aan die ertoe zou leiden dat aan hun kinderen de Iraakse nationaliteit zou worden ontzegd door de bevoegde Iraakse autoriteiten.

7. De door verzoekers bijgebrachte informatie over de situatie van buitenechtelijke kinderen en van personen zonder documenten in Irak (stukken 8-12, bij verzoekschrift; stukken 14-15, bij aanvullende nota van 19 december 2024) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat beide verzoekers' kinderen bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk dreigen te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, maar blijven hier in gebreke. Verzoekers slagen er immers niet in aan te tonen dat het onmogelijk is dat hun kinderen de Iraakse nationaliteit verkrijgen, laat staan dat hun kinderen bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoekers maken geenszins concreet aannemelijk dat hun kinderen in Irak zouden worden geconfronteerd met problemen omwille van het feit dat ze buiten het wettelijk huwelijk geboren zijn. Hoger werd reeds vastgesteld dat de problemen met verzoeksters familie niet aannemelijk zijn, zodat evenmin aannemelijk is dat verzoekers' kinderen door de problemen met verzoeksters familie als bastaardkinderen zullen worden beschouwd.

8. Verzoekers voeren in het verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 14, § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op wat voorafgaat zijn verzoekers er niet in geslaagd om in hoofde van hun kinderen een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

9. Verder hekelen verzoekers de Iraakse procedure voor het officialiseren van een religieus huwelijk en verwijzen ze naar landeninformatie dienaangaande. Ze zetten uiteen dat deze procedure ertoe zal leiden dat ze voor een ongedetermineerde periode gescheiden zullen leven, dat het niet ondenkbaar is dat verzoeker geen visum zal krijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken om terug te keren naar België en dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

Verzoekers kunnen onderhavige procedure echter niet aanwenden om de procedure tot wettiging van hun huwelijk in Irak en het daaropvolgend verkrijgen van een visum voor België te bekritisieren.

In de huidige procedure is de bevoegdheid van de Raad beperkt tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad op basis van de beschikbare informatie vast dat het geweld in het district Amedi in de provincie Dohuk, vanwaar verzoeker afkomstig is, een hoog niveau bereikt en dat er derhalve een lagere mate aan individuele elementen vereist is om de nood aan subsidiaire bescherming aan te nemen op grond van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers laten echter na aan te tonen dat zij persoonlijke omstandigheden hebben die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verder verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de door verweerder bijgebrachte analyse en informatie middels aanvullende nota van 16 december 2024, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in het district Dohuk in de provincie Dohuk, vanwaar verzoekster afkomstig is en waar beide verzoekers' families wonen, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Aangezien er, gelet op de voormelde analyse, geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers wordt vastgesteld, dient geen onderzoek te worden gevoerd naar een intern vestigingsalternatief. Het betoog in het verzoekschrift aangaande het intern vestigingsalternatief is bijgevolg niet dienstig.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

12. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

W. MULS